

Achter de voordeur

Alex Marwood bij Boekerij:

Waar is ze?

Achter de voordeur

Niemand komt je redden

Alex Marwood

Achter de voordeur

Hoe goed ken jij je burenen eigenlijk?

ISBN 978-90-599-0098-1

ISBN 978-94-0230-937-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Killer Next Door*

Oorspronkelijke uitgever: Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Vertaling: Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Stephen Carroll / Trevillion Images

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2013 Alex Marwood

© 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Cathy Fleming,
een geweldige zus en een fantastische vriendin*

*Zoals je geest is
Zo zul je zoeken; je zult vinden
Wat je hart begeert.*

– Robert Browning

Proloog

Hij kijkt op zijn horloge en drinkt zijn bodempje koffie op. ‘Oké. Cheryl zou klaar moeten zijn met haar rookpauze. Ik breng je naar haar toe.’

Ze loopt met hem mee naar de verhoorkamers en hij kijkt in het voorbijgaan onopvallend naar zijn spiegelbeeld in het draadglas van een deur. Inspecteur Cheyne is iets te oud naar zijn smaak, maar ze ziet er goed uit. Een beetje een harde kop, maar een leven bij de Met berooft je wel van je kinderlijke onschuld. Het kan hoe dan ook geen kwaad om je opties open te houden. Vrouwen die begrip hebben voor je onorthodoxe werktijden moet je met een lantaarntje zoeken, laat staan aantrekkelijke.

‘Ik kan je maar beter meteen vertellen,’ zegt hij tegen haar, ‘dat ze moe en van streek is, en we moeten nog veel doornemen, dus het zou fijn zijn als je het een beetje kort kon houden.’

‘Goed, hoor,’ zegt ze. ‘Ik denk dat het sowieso niet lang zal duren. Hoe is ze? Werkt ze mee?’

‘Ze heeft de pest in,’ zegt hij. ‘Ze is onder voogdij van maatschappelijk werk gesteld, dus neem het haar eens kwalijk. Ze is een beetje narrig. En ze is niet al te slim. Het heeft geen zin om haar iets te laten lezen, om maar iets te noemen.’

‘Geeft niet. Kan ze wel naar een foto kijken, denk je?’

‘O. Dat lijkt me wel. Het valt in elk geval te proberen.’

Cheryl Farrell zit weer in de verhoorkamer na haar rookpauze, met haar rechterelleboog op tafel en haar betraande gezicht vermoeid op haar verbonden hand steunend. Ze is bleek en ze heeft nog pijn, denkt inspecteur Cheyne met een blik op haar klamme voorhoofd. Het orthopedische roze van de schouderbrace die haar sleutelbeentje op zijn plaats houdt flatteert haar niet. Ze zou knap kunnen zijn, denkt inspecteur Cheyne, als ze niet zo'n nukkige houding had. Een goudbruine huid, zwart kroeshaar dat ze heeft gebleekt naar een koperachtige brons tint, te zwaar geëpileerde wenkbrauwen en amandelvormige ogen waarmee ze naar de nieuwkomer rolt.

De advocaat zit erbij alsof hij al tien jaar niet meer van zijn stoel is gekomen. Hij schrijft als een razende. De maatschappelijk werkster zit, met haar praktische kapsel en praktische schoenen, druipend van de socialistische schijnheiligheid, op de stoel naast het meisje. 'Al klaar!' zegt ze opgewekt. 'Ze heeft haar kankerstokje gerookt.'

'O, rot toch op, jij.' Het meisje werpt haar een vernietigende blik toe.

Merri Cheyne snakt zelf ook naar een sigaret. Ze krijgt een verschrikkelijke indigestie van die nicotinezuigtabletten. Ze negeert de maatschappelijk werkster, wat onder de meeste omstandigheden het beste is, als het je lukt, heeft ze gemerkt, en gaat aan de andere kant van de tafel zitten, naast Chris Burke. Cheryl richt zich weer tot rechercheur Barnard en kijkt hem nors aan.

'Dus, waar had je het over?' Haar zware Liverpoolse accent is verrassend voor iemand die al zo lang in het zuiden woont.

'De televisie,' zegt Barnard.

'O, ja.'

Er valt een stilte. Het meisje ziet eruit alsof ze onderuit zou zakken als de brace het toeliet. Inderdaad, denkt inspecteur Cheyne, ze is de slimste niet. Hij had me gewaarschuwd.

Barnard schraapt zijn keel. 'Dus, vertel eens over die televisie, Cheryl? Hoe kwam die in je bezit?'

‘Wablief?’

‘Hoe kwam je eraan, Cheryl? Waar kwam hij vandaan?’

‘O! Het meisje snuift diep en haalt een hand langs haar neus. ‘Hij zei dat-ie over was,’ zegt ze. ‘Hij zei dat-ie een nieuwe had gekocht, en ik mocht de oude hebben.’

‘En je vroeg je niet af waarom hij je een televisie aanbood?’

‘Ik wist heel goed waarom hij dat deed,’ zegt ze met een opstandige blik.

‘Maar je nam hem toch aan?’

‘Als je vraagt of ik me door hem heb laten neuken voor een tweedehands tv, nee dus. Maar het is niet verboden om een cadeautje van een gast aan te nemen omdat hij denkt dat hij je dan zo gek kan krijgen, toch?’

‘Daar heb je een punt.’

‘Hoe dan ook, ik moest een tv hebben. Weet je wel hoe godvergeten saai het is om geen poen en geen tv te hebben? Ik was niet van plan om hem...’ – ze kijkt stiekem naar de maatschappelijk werkster om te zien of ze haar op de kast kan krijgen – ‘... te pijpen, maar ik kon ook niet zeggen dat hij moest oprotten, toch?’

‘Tja, ik kan me voorstellen dat het een beetje onaangenaam had kunnen worden toen hij in de gaten kreeg...’

‘Het zal wel,’ onderbreekt Cheryl hem. ‘De meesten van jóúw soort...’ – ze kijkt weer met tot spleetjes geknepen ogen naar haar oppasser – ‘... denken dat ze voor een zakje chips en een Fanta mogen voelen. Aan een tv héb je nog wat.’

De maatschappelijk werkster verstijft, in haar wiek geschoten. Ongevoelbaar, denkt inspecteur Cheyne. Zelfs na een stroom schandalen staan ze nog steeds niet open voor het idee dat hun soort misschien niet volmaakt is.

‘En wanneer was dat...?’

‘Kweenie. Twee, drie weken geleden? Een eeuwigheid voordat het weer omsloeg. Het was nog bloedheet en hij bleef maar naar mijn tieten kijken, want ik had een hemdje aan. Ik dacht gewoon dat hij een vieze ouwe man

was. Kom op. De anderen zagen ook geen kwaad in hem. Denk je dat ik anders in dat huis was gebleven?’

‘Dus je denkt dat je burens ook niets vermoedden?’

‘Nee! Dat zeg ik toch? Het stonk er, maar ik heb wel vaker ergens gewoond waar het stonk. Trouwens, iedereen had zijn eigen zorgen, lijkt me. We praatten nauwelijks met elkaar, tot het gebeurde. We woonden niet samen of zo. We waren geen vrienden.’

Inspecteur Burke slaat de dossiermap open die inspecteur Cheyne hem heeft gegeven. Bovenop ligt een foto op A4-formaat van een vrouw: kort, blond haar met karamelkleurige strepen, een diep uitgesneden witte mini-jurk, witte schoenen met enkelbandjes, een witte handtas, een Versace-jasje en een grote zonnebril op haar hoofd. Ordinair genoeg om haar kruis met glitter te versieren. Ze kijkt weg van de camera, met een half leeggedronken glas champagne in haar hand. Zo te zien is de foto bij het een of andere evenement genomen, de paardenrennen, misschien. Hij kijkt er een paar seconden naar, zich afvragend of de kranten voor deze foto zullen kiezen. Dan schraapt hij nadrukkelijk zijn keel, en Barnard kijkt hem aan.

‘Sorry, Bob,’ zegt hij. ‘Cheryl, dit is inspecteur Cheyne. Ze is van Scotland Yard.’

Weer dat runderachtige uitblijven van een reactie. Cheryl pruilt en rolt weer met haar ogen.

‘Het hoofdbureau van de Metropolitan Police?’

‘Georganiseerde misdaad,’ vult inspecteur Cheyne aan. ‘Zeg maar Merri, als je wilt.’

Die mededeling wekt meestal enige belangstelling, maar het meisje haalt alleen onverschillig haar goede schouder op.

‘Inspecteur Cheyne werkt niet aan deze zaak,’ zegt hij, ‘maar we denken dat er een connectie zou kunnen zijn met iets anders waar ze aan werkt.’

‘O,’ zegt Cheryl wantrouwig.

Inspecteur Cheyne glimlacht naar hem, pakt het dossier en legt het voor

het meisje op tafel. ‘Cheryl,’ vraagt ze, ‘zegt de naam Lisa Dunne je iets?’

Cheryl schudt haar hoofd. Haar gezicht is een masker. Cheyne slaat het dossier open en schuift de foto over de tafel naar haar toe. ‘Nou, mag ik vragen of je deze vrouw herkent, Cheryl?’

Het meisje schuift de foto naar zich toe, met naar beneden wijzende mondhoeken. Dan kijkt ze op, met haar wenkbrauwen als spinnenpoten opgetrokken. ‘Dat is Collette!’ zegt ze. ‘Ik dacht dat je Lisa of zo zei.’

Inspecteur Cheyne en inspecteur Burke kijken elkaar even aan. Godver, zegt die blik. Ze was het dus toch. ‘Collette?’

‘Ze woonde op nummer 2. Zo zag ze er toen niet uit, maar ze is het wel. Hoe komen jullie aan die foto?’

‘Collette?’

‘Collette. Ze kwam er wonen in, eh, begin juni. Nadat Nikki...’ – opeens ziet ze er weer ziek uit, en haar ogen vullen zich met tranen – ‘... vermist raakte.’

‘En heb je haar de laatste tijd nog gezien?’

‘Nee.’

‘Hoezo, “nee”? Kun je iets specifiekker zijn?’

Het meisje kijkt niet-begrijpend. Inspecteur Cheyne verduidelijkt: ‘Weet je nog wanneer je haar voor het laatst hebt gezien?’

‘Een paar dagen geleden,’ zegt Cheryl. ‘Maar ik stond er niet bij stil. Ze zou toch nooit lang blijven. Ik denk dat ze de kamer maar tijdelijk huurde, terwijl ze... iets moest doen of zo. Het had iets met haar moeder te maken. Ik weet het eigenlijk niet. Ze was niet echt vriendelijk. Ze zou je niet groeten als je haar op straat tegenkwam, zeg maar. We zijn elkaar een paar keer tegengekomen op de trap, zo iets. Waarom?’

Chris Burke zet zijn ‘zet je schrap’-gezicht op. ‘Cheryl, ik ben bang dat er een paar lichaamsdelen in het appartement zijn gevonden die niet afkomstig waren van de geïdentificeerde slachtoffers. Die bij hem thuis, bedoel ik. Er lag meer in de omgeving. Op de spoordijk. In het oude kampvuur achter in de tuin.’

Cheryl ziet eruit alsof ze een klap in haar gezicht heeft gekregen. Ze omklemt de tafel alsof ze op het punt staat flauw te vallen.

‘Gaat het wel, Cheryl?’ vraagt de maatschappelijk werkster. ‘We kunnen nog wel een pauze nemen, als je daar behoefte aan hebt.’

‘Zeg je nou dat er nog méér waren?’

‘Eh... Het staat nog niet vast. Maar ja, alles wijst er wel op, helaas.’

‘O, god,’ zegt ze.

‘En er waren... onder de resten... Je weet toch dat hij dingen in het vriesvak van zijn koelkast bewaarde, hè? Nou, daar lagen een paar vingers. Daar hebben we afdrukken van genomen, en die hebben we door de database gehaald, en, nou ja, ze bleken van deze vrouw te zijn. Lisa Dunne. Ze was al een tijdje vermist. Drie jaar, toevallig. We zochten haar.’

‘Waarom? Wat had ze gedaan?’

‘Dat doet er nu niet meer toe. Ze had iets gezien... Je hoeft de details niet te weten, maar... Nou ja, we moeten gewoon bevestigen dat ze het is.’

‘O, god,’ zegt ze weer. Ze is zichtbaar geschokt; haar bruine huid is grauwwerworden en ze heeft ogen als schoteltjes. ‘O, nee. Hij heeft haar toch niet... Ze zat in Nikki’s kamer. Heeft hij haar...’

De politiemensen wachten terwijl ze het nieuws laat bezinken. Tja, denkt inspecteur Cheyne. Die weg is afgesloten, en we hadden haar bijna getraceerd. Al dat werk, en Tony Stott gaat nog steeds vrijuit.

‘Het spijt me,’ zegt ze. ‘Ik weet dat het hard aankomt, maar je moet ons vertellen wat je nog van haar weet.’

‘Wat willen jullie weten? O, god. Ik kan het niet aan.’

‘Dat zal wel niet,’ zegt inspecteur Cheyne meelevend. ‘Het moet een verschrikkelijke schok zijn. Maar je moet je concentreren, Cheryl. Doe het voor Lisa.’

Cheryl Farrell veegt met een arm langs haar ogen en haalt haar neus op. Dan kijkt ze kwaad naar de politiemensen, de advocaat en de maatschappelijk werkster. ‘Collette,’ zegt ze met klem. ‘Ze heette Collette.’

1

Drie jaar eerder

Ze wordt wakker met haar hoofd op haar bureau en een stijve nek. De verwarming is uitgegaan, haar bloed is langzamer gaan stromen en ze is wakker geworden van de kou. Anders had ze waarschijnlijk tot de lunch doorgeslapen. Het zou de eerste keer niet zijn...

Ze gaat rechtop zitten, met watten in haar hoofd en een droge mond. Ze kijkt op haar horloge en ziet dat het bijna zes uur is. Ze is moe. Ze is altijd moe, tegenwoordig. Nachtwerk is eigenlijk alleen geschikt voor heel jonge mensen, en Lisa is vierendertig – geen piepkuiken, in het uitgaansleven. Sinds haar laatste verjaardag zijn een paar van de meiden die hier werken letterlijk jong genoeg om haar dochter te zijn, en ze voelt het. Ze was op zaterdagochtend altijd om half vijf klaar met de kas, maar vannacht kon zelfs de vierdubbele espresso die ze heeft meegebracht naar het kantoorje haar niet wakker houden.

Ze duwt zich op van de stoel en rekt zich uit. Ze is in elk geval klaar. Nu herinnert ze zich haar besluit om even haar ogen dicht te doen voordat ze het geld naar de kluis bracht, om te proberen ervoor te zorgen dat ze zich onderweg naar huis niet dood zou rijden. Ik moet weg uit deze baan, denkt ze. Ik wil mijn nachten niet doorbrengen met kijken naar mannen

die op hun slechtst zijn, kwijlend van geilheid en met grote staarogen van wat ze op de wc hebben gebruikt. En daarbij... ik ben te oud voor deze werktijden. Deze werktijden en de stress en de angst dat ik in de bak zal belanden.

Er klopt allemaal niets van. Er klopt nooit iets van. Ze weet hoeveel flessen champagne er nog in de kelder liggen, en hoeveel het er zouden zijn als er echt zo veel waren verkocht als er zijn afgerekend. Het is elke week hetzelfde liedje. Tweehonderd mensen in de club op een goede avond, en hoewel het soms voetballers zijn, of de moderne roofridders uit de City, die zich komen uitleven tussen de sloeries en het plebs, of dwaze jonge acteurs die denken dat ze hun rolletje in een soap altijd zullen houden, toch is 998 pond voor een fles champagne nog altijd duur genoeg om ze te laten nadenken over de keus tussen drinken en dansen; en de meesten kiezen dan voor een fles Absolut van vierhonderdvijftig pond en een paar dansjes met een meisje apart voor vijftig pond per keer (plus tip). Toch verkopen ze elke zaterdag volgens de kassa wel honderd, honderdvijftig flessen bubbels. En allemaal contant afgerekend.

Ze slaat een paar keer tegen haar wangen in een poging zichzelf wakker te maken. Kom op, Lisa. Hoe eerder je dit af hebt, hoe eerder je vrije dag begint. Denk er maar over na als je wat geslapen hebt. Overweeg je ontslag in te dienen voordat het hier wemelt van de politiemensen. De Adidas-tas staat weer bij het bureau, waar Malik hem altijd neerzet nadat hij 's ochtends naar de bank is geweest. Ze pakt hem op en begint de bundels bankbiljetten te tellen, een voor een. Godsamme, denkt ze, sommige zitten nog in hun wikkels. Hij probeert niet eens meer de schijn te wekken dat het gebruikte biljetten zijn.

Natuurlijk weet ze wel waar Tony mee bezig is. Een gastje uit Basildon zonder duidelijke bron van kapitaal kan op zijn zesentwintigste geen nachtclubs hebben, niet zonder investeerders. Maar een plek als Nefertiti's – ja, wat een woordspeling; een fantastische naam voor een stripclub, een en al lokkertjes en klatergoud en paparazzi bij de deur – is een vol-

macht om geld te drukken. Of als je het niet drukt, het in elk geval grijzig wit te wassen. Dat is waarom hij zorgt dat ze altijd in de bladen staan, waarom hij die inhalige hoerenlopers van de sport, pop en tv hierheen lokt met gratis drankjes en de hele avond meiden in de viproom. Zorg dat je de reputatie krijgt dat de jongens met het grote geld bij jou komen, en niemand zet meer vraagtekens bij wat ze volgens jou spenderen, want iedereen leest elke dag in de roddelbladen over die krankzinnige geldsmijterij en iedereen weet dat voetballers stom zijn. Die clubs in het centrum, de grote, kunnen met gemak een half miljoen omzet draaien op zaterdagavond, misschien voor twintig mille drank, al leveren ze waarschijnlijk ook een paar diensten in ruil voor al dat geld.

En daar is het: ze is klaar met tellen en heeft de bevestiging van wat ze al wist. Er zit honderdvijfentachtigduizend pond in de tas, al kan het een paar honderdjes meer of minder zijn, in biljetten van vijftig en van twintig. En op maandagochtend gaat het geld naar de bank, en van de bank gaat het zo de witte economie in.

Ze houdt een laatste inspectie in het kantoortje. Nu hoeft ze alleen nog maar het geld naar de kluis te brengen, die in beton is gegoten in de kelderkast, nog een laatste keer de ronde te doen door de bar en dan kan ze afsluiten en de schoonmakers hun werk laten doen. Ze houdt wel van dit uur van de nacht, ondanks de stank van gemorste drank, zweet en poppers, de eenzame geur van sperma uit de achterkamers. Ze vindt het prettig als alle lichten branden en ze kan zien dat deze plek, die de klanten als een sprookjesland zien, alleen maar schone schijn is. Fluwelen banken bekleed met puur, vochtafstotend nylon; de verlichte dansvloer die zwart is van de kleverige troep, de rijkelijk bewerkte spiegels in Louis xv-stijl waarvan de lijsten van je reinste piepschuim zijn gemaakt. Zelfs Nefertiti zelf, die boven de deur van de vestibule hangt met haar zwarte pony en haar gouden kromstaf, haar tieten bloot voor de jongens, is uit hars met marmereffect gegoten in een fabriek in Guiyang. Ze doet het licht in het kantoor uit, draait de deur op slot en loopt de trap af.

De bars grenzen aan een gang met witgekalkte bakstenen muren met gordijnen ervoor, ook van fluweel, deze keer koningsblauw met gouden franje, die aan lange roeden hangen zodat het personeel ze dicht kan trekken om privékamers te creëren of de viproom aan te passen aan het publiek dat er zit, en zelfs om hele secties af te sluiten. De reputatie van alle nachtclubs is gebaseerd op het gevoel van de klanten dat het druk was, en in Nefertiti's kunnen ze het met twintig man druk laten lijken als het moet. Terwijl ze door de gang loopt, kijkt ze in elke ruimte naar binnen om zich ervan te verzekeren dat er niemand is blijven zitten, of ongezien bewusteloos achter een bank ligt, en dan doet ze het licht uit. Pas halverwege dringt het tot haar door dat ze niet alleen is.

Er is iets gaande in de Luxor Lounge. Iets fysieks, een herhaald, energiek geluid. Seks? Is er iemand een wip aan het maken? Wie? Iemand die is achtergebleven? Haar eigen personeel dat een lange neus maakt naar de bazen?

Ze gaat langzamer lopen, met minder geluid. Er ligt dik, zwart tapijt in de gang, met een gouden rand en gouden sterretjes. Een klein motiefje kan al een veelheid aan zonden maskeren. Nu ze dichterbij komt, weet ze niet meer zo zeker of ze wel seks hoort. Er wordt gegromd en gezucht, maar ze denkt ook gekreun te horen; en daarachter zacht gelach en gepraat, alsof degene die de geluiden maakt, het vermaak biedt bij een bedrijfsuitje. Ze sluipt het laatste stukje, drukt zich tegen de muur en gluurt door een kier in het gordijn.

De Luxor Lounge is zwart met rood, donkere kleuren waarop je het vuil niet ziet. Maar goed ook, want wat er uit de mond van de man op de vloer komt, is nooit meer weg te boenen.

Er zijn zes mensen in de Luxor Lounge: de man die roerloos op de vloer ligt, alsof hij allang niet meer probeert zijn kwetsbare delen te beschermen, met een gezicht dat zo opgezwollen is dat zijn eigen moeder hem niet zou herkennen; Tony Stott, haar baas, de grote man, het wonderkind, vier jaar jonger dan zij en miljoenen ponden rijker, een en al maatpak en

gouden manchetknopen, frisgeschoren, zelfs op dit uur van de nacht, zijn schapenkrulletjes kort afgeknipt; een vrouw die ze niet eerder heeft gezien, onderkoeld in een grijs pakje dat niet uit een warenhuis komt, ziet ze aan de snit; een veel oudere man, achter in de vijftig, misschien, die een donkere kamgaren overjas draagt, alsof hij op een begrafenis is. Die laatste drie staan bij de bar met een open fles Rémy, drinkend uit ballonvormige glazen, en ze kijken hoe Malik Otaran en Burim Sadiraj schoppen en trappen en schoppen. Terwijl ze kijkt, ziet ze het hoofd van de man achteroverknakken. Bloed spuit in een boog uit zijn verfrommelde neus, mooi in zijn elegantie. Malik staat op zijn ene voet, heft de andere tot kniehoogte en stampert ermee.

Ze snakt naar adem.

Het wordt stil in de Luxor Lounge. Vijf gezichten waarop de glimlach besterft, de pupillen nog verwijd van opwinding, worden haar kant op gedraaid.

Lisa rent naar de uitgang. Ze weet dat ze rent voor haar leven.

2

Het is een schitterende kat: slank, zwart en fier, met grote vampiersnijtanden die zijn kaaklijn bijna raken. Groene ogen en een geknikte staart die oosters bloed verraden, en een gehavend linkeroor dat bewijst dat hij niet bang is om te vechten.

Vandaag bevestigt hij zijn heerschappij over zijn territorium door langs te komen. Hij hoort al zo lang bij het huis dat niemand meer weet wie hem oorspronkelijk hierheen heeft gebracht, als dat al het geval is. Sommige huurders verjagen hem door boos te sissen, bang voor zijn panterachtige gratie en starre blik; andere nemen hem in hun armen met gekir en bewonderende kreetjes, geven hem een warme plek om te slapen en huilen wanneer ze hem, zoals iedereen, moeten achterlaten. Zesentwintig huurders zijn er door het huis aan Beulah Grove gekomen sinds hij er zijn domicilie heeft gekozen, en hij is nooit hongerig genoeg geweest om zelf verder te trekken. Hij heeft veel namen gehad, en voorlopig heet hij Psycho.

Hij staat in het raam, dat de Minnaar heeft opengegooid omdat het zo drukkend heet is dat hij bang is de lucht vochtig te maken met zijn zweet, kijkt de kamer in en springt dan op de rug van de stoel waarop het meisje zit. Hij leunt naar voren, snuffelt aan haar rode haar en raakt een oor aan met zijn verfijnde neus. Beledigd door het uitblijven van een reactie heft hij zijn kop en kijkt op naar de man. Hij knippert met zijn ogen.

De Minnaar huilt. Hij zit op een klapstoel tegen de achtermuur, met zijn handen voor zijn gezicht, en wiegt heen en weer. De tranen volgen elkaar steeds sneller op. Vroeger had hij een paar uur of zelfs een dag of twee om van het gezelschap te genieten, van de romance, voordat de wanhoop hem overviel; om de hand vast te houden, de wang te strelen en genoeg te putten uit het samenzijn, maar elke keer lijkt minder verrukkelijk dan de vorige, lijkt zo snel voorbij te gaan dat bijna zodra het is afgelopen, de hunkering weer begint, de eenzaamheid hem weer als een golf lijkt te overspoelen.

Hij biedt zijn verontschuldigen aan, zoals altijd. 'Het spijt me,' zegt hij, en de woorden blijven zilt in zijn keel steken. 'O, Nikki, het spijt me. Het spijt me zo. Ik deed het niet expres.'

Ze geeft geen antwoord. Staart met nietsziende ogen over zijn schouder, haar mond halfopen, verbaasd.

'Alleen...' zegt hij. 'Ik was bang dat je weer weg zou gaan. Ik verdraag het niet, zie je. Ik verdraag het niet. Ik ben zo alleen.'

Hij blijft huilen, verteerd door zelfmedelijden, opgaand in de leegheid van zijn bestaan. Mijn leven is vol bezigheden, denkt hij. Ik doe en ik handel en ik help en ik regel, maar aan het eind van de dag is het altijd hetzelfde. Alleen ik. Ik, alleen, en de rest van de wereld gaat door alsof ik er nooit ben geweest. Ze zouden het niet merken, geen van allen, maanden niet, als ik verdween. Families zoals de mijne, zonder geld, met gebroken huwelijken, halfbroers en -zussen en huizen die al barstensvol zijn, wij vallen uit elkaar als er iemand weggaat. Ik spreek mijn halfbroer en -zussen soms een jaar niet; ik kom ze soms alleen tegen met Kerstmis, wanneer ik naar huis ga. Het ergste is nog wel dat mijn moeder altijd verbaasd klinkt als ze mijn stem aan de telefoon hoort, hoewel ze de klok erop gelijk kan zetten, de eerste zondag van elke maand, tijdens *Songs of Praise*. Zij zouden het niet merken. Geen mens zou het merken. Ik zou in een rookwolkje verdwijnen en een akelig schoonmaakkarweitje zijn voor iemand die me minder na staat.

Hij kijkt op naar Nikki, de bron van zijn leed. Een knap meisje. Niet spectaculair, niemand zou zeggen dat ze te goed voor hem was, al neemt hij aan dat het leeftijdsverschil tot opgetrokken wenkbrauwen zou kunnen leiden. Meer heb ik nooit gewild, denkt hij. Een lief meisje. Geen grote ambitie, geen overweldigende passie, zoals in de film, geen rozen en champagne. Gewoon iemand die bij me blijft, iemand die me nooit zou verlaten.

De kat staat nu bij de kleerkast aan de kier tussen de deuren te snuffelen. De Minnaar springt op om hem te verjagen, klapt in zijn handen en sist zodat de kat verstijft; dan springt hij verontwaardigd miauwend op het bed en door het raam naar buiten. Hij overweegt het raam dicht te doen om de kat buiten te houden, maar zijn onderkomen is verstikkend geworden in deze hitte, overweldigend, en hij is bang dat de geur door het hele huis zal trekken. Hij veegt zijn zilte gezicht af aan zijn mouw en probeert zich te vermannen. We kunnen er in elk geval een gezellige avond van maken, denkt hij met een blik op zijn zwijgende gezelschap. Ik neem een glas wijn, hou haar hand vast. Misschien wil ze een film met me kijken voordat we beginnen.

Haar rechterhand, waar de kat in het voorbijgaan tegenaan had gestoten, glijdt plotseling van de armleuning van de stoel en blijft in de lucht hangen, stil en zacht. Wat een mooie hand, denkt hij, met altijd schone, nauwgezet in model gevijlde nagels. Dat was me de eerste keer dat ik haar zag al opgevallen; ik wilde die hand altijd al in de mijne nemen, de gladde huid tussen mijn handpalmen drukken.

Pluk de dag. Hij pakt de klapstoel en zet hem naast de armfauteuil. Gek, denkt hij. Ze lijkt nu kleiner dan eerst. Brozer, kwetsbaarder. Meer alsof ze mijn bescherming nodig heeft. Hij legt de onderarm terug op de armleuning en loopt naar de keuken om de schaar uit de la te pakken. Hij knipt heel langzaam, heel voorzichtig door de ducttape om de nek en tilt de plastic zak die erdoor werd vastgehouden, dik, zwaar en transparant, van het hoofd, behoedzaam, om haar mooie haar niet in de war te maken.

Hij zal haar in bad doen, later. Haar bevlekte kleding uittrekken en in de wasmachine stoppen, haar bezwete lokken met shampoo wassen en kammen, haar bestuiven met babypoeder. In deze hitte zal het allemaal binnen de kortste keren weer droog zijn.

‘Zo,’ zegt hij vriendelijk, en hij drukt een liefdevolle kus op haar slaap, waar geen ader meer klopt. Hij gaat zitten en brengt de hand, even maar, naar zijn lippen. ‘Zo,’ zegt hij nog eens, en hij neemt hem tussen zijn eigen, grotere, ruwere handen, zoals hij zich altijd al voorstelde.

‘Gezellig, hè?’ vraagt hij retorisch.

3

Ondanks de drukkende hitte draagt hij een vest dat naar tabak ruikt, smorrend, met van die donkere plooien waar nooit lucht bij komt. Zijn kaalheid wordt geaccentueerd doordat hij schilferige slierten over zijn schedel heeft gekamd; zijn ogen gaan schuil achter groezelige brillenglazen. En hij is dik, met een pens die over zijn broeksband hangt. Hij gaat haar piepend voor over de treden van het stoepje, dat bedoeld was als sierlijke decoratie van een kapitaal pand, maar smal en iel lijkt door zijn logge, klimmende massa.

Dat piepen, denkt ze. Het is niet alleen zijn gewicht. Er zit meer achter. Hij is opgewonden. In zijn sas. Er klinkt... lust in die moeizame ademhaling. Ik voel het. Hoe hij me van top tot teen opnam vanaf de treden; hij wilde niet alleen bepalen of ik fatsoenlijk leek; hij inspecteerde mijn tien.

Ze verjaagt de gedachte ongeduldig. Zet je eroverheen, Collette. En wat dan nog? Een vieze ouwe man die op je kickt; daar ben je toch zeker wel aan gewend?

De Huurbaas blijft even uitrusten bij de voordeur, met een hand tegen de muur leunend, en kijkt op haar neer. Ze hijst de Adidas-tas hoger om haar schouder, wat haar de kans geeft om onopvallend haar sjaltje voor de halsopening van haar topje te trekken. Ze is zo decent gekleed als de